

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
Sygn. akt SK 68/13
BAS-WPTK-2719/13

Warszawa, dnia 18 czerwca 2014 r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KAN C E L A R I A	
wpł. dnia	18. 06. 2014
L.dz.	L. zał.

Trybunał Konstytucyjny

Na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 52 ust.1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.), w imieniu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przedkładam wyjaśnienia w sprawie skargi konstytucyjnej konsorcjum spółek: P S.A. w upadłości układowej z siedzibą w W , P Sp. z o.o. z siedzibą w W , I S.A. z siedzibą w P oraz C S.A. z siedzibą w K z 29 kwietnia 2013 r. (sygn. akt SK 68/13), jednocześnie wnosząc o **umorzenie postępowania** na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, ze względu na zbędność wydania wyroku.

Uzasadnienie

I. Przedmiot kontroli

1. Jako przedmiot kontroli skarżący – konsorcjum spółek: P S.A. w upadłości układowej z siedzibą w W , P Sp. z o.o. z siedzibą w W , I S.A. z siedzibą w P oraz C S.A. z siedzibą w K z 29 kwietnia 2013 r. (dalej: konsorcjum spółek albo skarżący) wskazuje art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm., dalej: u.k.s.c.) normujący wysokość opłaty od skargi wnoszonej do sądu okręgowego na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej (dalej: KIO) przy Prezesie Urzędu Zamówień Publicznych. Zakwestionowany przepis, w brzmieniu nadanym przez art. 2 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo zamówień publicznych oraz ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 206, poz. 1591; dalej: ustawa zmieniająca z 5 listopada 2009 r.), łącznie z nieobjętym zakresem zaskarżenia ustępem 1, stanowi:

„1. Od skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej przy Prezesie Urzędu Zamówień Publicznych pobiera się opłatę stałą w wysokości pięciokrotności wpisu wniesionego od odwołania w sprawie, której dotyczy skarga, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Jeżeli skarga, o której mowa w ust. 1, dotyczy czynności w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego podjętych po otwarciu ofert, pobiera się opłatę stosunkową w wysokości 5% wartości przedmiotu zamówienia w postępowaniu, którego skarga dotyczy, jednak nie więcej niż 5.000.000 złotych”.

2. Kwestionowana regulacja dopełnia – na płaszczyźnie postępowania sądowego – unormowania zawarte w odniesieniu do postępowania odwoławczego prowadzonego przed KIO w przepisach wydanego na podstawie art. 198 pkt 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (t.j. Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 ze zm.; dalej: p.z.p.) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 marca 2010 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposobu ich

rozliczania (Dz. U. Nr 41, poz. 238), do którego bezpośrednio nawiązuje art. 34 ust. 1 u.k.s.c.

Skarżone przez konsorcjum spółek brzmienie art. 34 ust. 2 u.k.s.c. zostało mu nadane na skutek uchwalenia ustawy zmieniającej z 5 listopada 2009 r., która weszła w życie 22 grudnia 2009 r. Dotychczasowa opłata stała od skargi na orzeczenie KIO w wysokości 3 000 zł została zastąpiona opłatą stałą w wysokości pięciokrotności wpisu wniesionego od odwołania w sprawie, której skarga dotyczy (art. 34 ust. 1 u.k.s.c.). Wyjątkiem od zasady, że w sprawach rozpoznawanych przez sąd w wyniku wniesienia skargi na orzeczenie KIO pobiera się opłatę stałą, jest sytuacja przewidziana w art. 34 ust. 2 u.k.s.c. Przepis przewiduje pobranie opłaty stosunkowej od skargi wnoszonej do sądu, jeżeli skarga dotyczy czynności w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego podjętych po otwarciu ofert, w wysokości 5% wartości przedmiotu zamówienia w postępowaniu, którego skarga dotyczy, jednak nie więcej niż 5 000 000 zł (zob. K. Gonera, *Ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Komentarz*, Warszawa 2011, komentarz do art. 34, s. 248, uw. 5).

II. Stan faktyczny i zarzuty skarżących

1. Skarga konstytucyjna, która zainicjowała niniejsze postępowanie, została sformułowana na tle następującego stanu faktycznego. Konsorcjum spółek brało udział w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego w trybie przetargu ograniczonego pn. „K

” prowadzonym przez K S.A. w K

(dalej: zamawiający). Wartość przedmiotu zamówienia została określona na kwotę

zł. W ramach postępowania przetargowego zamawiający dokonał

wyboru oferty M S.A. z siedzibą w W (dalej: M).

W dniu marca 2012 r. konsorcjum spółek wniosło odwołanie do KIO, kwestionując czynności zamawiającego prowadzące do wyboru oferty M Wyrokiem

z kwietnia 2012 r. (sygn. akt:) KIO uwzględniła odwołanie konsorcjum

spółek i nakazała zamawiającemu unieważnienie czynności wyboru oferty złożonej przez M oraz nakazała zamawiającemu ponowne dokonanie czynności

badania i oceny ofert, w tym odrzucenie oferty złożonej przez M W dniu

maja 2012 r. M , działając na podstawie art. 198a ust. 1 p.z.p., wniósł do

Sądu Okręgowego w K Wydział XII Gospodarczy-Odwoławczy (dalej: Sąd Okręgowy w K lub SO w K) skargę na wspomniany wyrok KIO. M uiścił opłatę od skargi w wysokości 5 000 000 zł, obliczoną zgodnie z art. 34 ust. 2 u.k.s.c. Wyrokiem z września 2012 r. (sygn. akt) Sąd Okręgowy w K uwzględnił skargę złożoną przez M i zmienił zaskarżony wyrok KIO w ten sposób, że oddalił odwołanie złożone przez konsorcjum spółek a ponadto, na podstawie art. 198f ust. 5 p.z.p., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania skargowego, zasądził od konsorcjum spółek na rzecz M zwrot kosztów postępowania skargowego w wysokości zł, w tym zwrot opłaty od skargi w kwocie 5 000 000 zł. Na postanowienie o kosztach procesu zawarte w wyroku Sądu Okręgowego w K skarżący wnieśli zażalenie do równorzędnego składu sądu (art. 394² § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego; Dz. U. z 2014 r., poz. 101 ze zm.; dalej: k.p.c.). W wyniku złożonego zażalenia, marca 2013 r. Sąd Okręgowy w K wydał postanowienie (sygn. akt), w którym oddalił zażalenie konsorcjum spółek. W związku z powyższym, 29 kwietnia 2013 r. konsorcjum spółek wniosło skargę konstytucyjną.

2. W piśmie wszczynającym kontrolę przed Trybunałem Konstytucyjnym podniesiono, że kwestionowany art. 34 ust. 2 u.k.s.c. określający wysokość opłaty od skargi na orzeczenie KIO na kwotę 5% wartości przedmiotu zamówienia w postępowaniu, którego skarga dotyczy, jednak nie więcej niż 5 000 000 zł, jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 oraz z art. 2 Konstytucji; art. 77 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3 oraz z art. 2 Konstytucji; art. 78 w związku z art. 31 ust. 3 oraz z art. 2 Konstytucji, jak również z art. 64 ust. 1 w związku z art. 2 oraz z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Skarżący wskazują, że ukształtowanie opłaty sądowej na maksymalnym poziomie 5 000 000 zł wykracza poza rzeczywiste koszty postępowania i stanowi efekt nadmiernego fiskalizmu państwa. Zdaniem skarżących określona w art. 34 ust. 2 u.k.s.c. wysokość opłaty sądowej w sposób nieproporcjonalny ogranicza prawo do sądu („zarówno z perspektywy podmiotu inicjującego postępowanie [...] jak i z punktu widzenia strony przeciwnej, obowiązanej do uiszczenia opłaty w razie przegranej sprawy”), prawo do zaskarżania orzeczeń wydanych w pierwszej instancji (poprzez ustalenie opłaty „zaporowej” ograniczającej „w istotnym stopniu możliwość skorzystania ze skargi”), zamyka drogę

sądową dochodzenia naruszonych wolności lub praw (gdyż „zniechęca uczestników postępowania o udzielenie zamówienia publicznego do składania odwołań do Krajowej Izby Odwoławczej z obawy przed ryzykiem ponoszenia rażąco wysokich kosztów postępowania skargowego”) oraz narusza prawa majątkowe strony obciążonej kosztami postępowania.

II. Analiza formalnoprawna

1. Dopuszczalność rozpoznania skargi konstytucyjnej a podstawa prawna ostatecznego rozstrzygnięcia wydanego w sprawie skarżących

We wniesionej skardze konstytucyjnej konsorcjum spółek wskazało, że ostatecznym orzeczeniem naruszającym ich konstytucyjne prawa jest postanowienie Sądu Okręgowego w K z marca 2013 r. oddalające zażalenie skarżących na postanowienie Sądu Okręgowego w K z września 2012 r. o kosztach procesu. Z kolei przepisem na podstawie którego sąd orzekł ostatecznie o konstytucyjnych prawach lub wolnościach skarżących jest art. 34 ust. 2 u.k.s.c. W ocenie konsorcjum spółek przedmiotowy przepis znalazł zastosowanie w sprawie „na podstawie art. 198f ust. 5 p.z.p. (zasada odpowiedzialności za wynik postępowania skargowego) w związku z art. 198a ust. 2 p.z.p. (odpowiednie stosowanie w postępowaniu skargowym przepisów o postępowaniu apelacyjnym) w związku z art. 391 § 1 k.p.c. (odpowiednie stosowanie w postępowaniu apelacyjnym przepisów o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji) w związku z art. 98 § 3 k.p.c. (zasada, że koszty postępowania strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika obejmują koszty sądowe)”. Jak już wspomniano, skarżący wywodzą, że zakwestionowana regulacja narusza art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2, art. 78 oraz art. 64 ust. 1 Konstytucji. Wszystkie wskazane wzorce konstytucyjne zostały określone związkowo z art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji.

W pierwszej kolejności należy zatem ocenić prawidłowość wskazania przez skarżących art. 34 ust. 2 u.k.s.c., jako podstawy ostatecznego orzeczenia o przysługujących im prawach lub wolnościach. Złożenie skargi jest bowiem dopuszczalne tylko w sytuacji, w której do naruszenia konstytucyjnych praw lub wolności doszło na skutek wydania rozstrzygnięcia w sprawie skarżącego, przy czym naruszenie to wynika z zastosowania przez orzekające organy przepisu ustawy lub

innego aktu normatywnego, który jest sprzeczny z Konstytucją (zob. postanowienia TK z: 19 grudnia 2001 r., sygn. akt SK 8/01; 5 września 2006 r., sygn. akt Ts 130/06; 4 stycznia 2007 r., sygn. akt Ts 101/06; 21 lutego 2012 r., sygn. akt Ts 65/10; 29 stycznia 2013 r., sygn. akt Ts 195/11).

W postępowaniu skargowym w sprawach o udzielenie zamówienia publicznego, analogicznie jak we wszystkich postępowaniach cywilnych, sąd rozstrzyga o kosztach postępowania w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w danej instancji (art. 108 k.p.c.). Na potrzeby postępowania skargowego ustawodawca w art. 198f ust. 5 p.z.p. wyartykułował zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Zgodnie z jego brzmieniem: „Strony ponoszą koszty postępowania stosownie do jego wyniku; określając wysokość kosztów w treści orzeczenia, sąd uwzględnia także koszty poniesione przez strony w związku z rozpoznaniem odwołania”. Zamieszczenie regulacji o kosztach w przepisach dotyczących postępowania skargowego w sprawach o udzielenie zamówienia publicznego nie powinno być postrzegane w kategoriach powtórzenia regulacji ogólnej zawartej w art. 98 k.p.c. Przepisy o postępowaniu apelacyjnym (stosowane odpowiednio do postępowania skargowego w sprawach o udzielenie zamówienia publicznego na mocy art. 198a ust. 2 p.z.p.) nie regulują w ogóle zasad zwrotu kosztów postępowania, odsyłając w tym zakresie do przepisów o postępowaniu przed sądem pierwszej instancji (art. 391 § 1 k.p.c.). Artykuł 198f ust. 5 p.z.p. należy więc traktować jako przepis szczególny dotyczący zwrotu kosztów, wyłączający zastosowanie innych niż zasada odpowiedzialności za wynik procesu, zasad zwrotu kosztów obowiązujących na gruncie kodeksu postępowania cywilnego (zob. J. Jerzykowski [w:] *Prawo zamówień publicznych*, M. Stachowiak, J. Jerzykowski, W. Dzierżanowski, Warszawa 2012, komentarz do art. 198f, uw. 6; S. Babiarz, Z. Czarnik, P. Janda, P. Pełczyński, *Prawo zamówień publicznych. Komentarz*, Warszawa 2013, s. 871).

Jak można wyczytać z uzasadnienia skargi konstytucyjnej oraz – częściowo – z argumentacji przytoczonej w postanowieniu Sądu Okręgowego w K , naruszenie przez art. 34 ust 2 u.k.s.c. wskazanych praw i wolności wynikać ma z ukształtowanej na podstawie art. 198f ust. 5 p.z.p. regulacji, nakładającej na uczestnika postępowania nadmiernie wysokie koszty, na które to koszty składa się zwłaszcza opłata sądowa, a zarazem wyłączającej przepisy regulujące inne zasady rozliczania kosztów procesu (jak zasada słuszności czy zasada zawinienia).

Zaskarżony przez konsorcjum spółek art. 34 ust. 2 p.z.p. nie został wprawdzie *explicite* powołany przez Sąd Okręgowy w K jako podstawa prawna rozstrzygnięcia, miał jednak istotny wpływ na sytuację prawną skarżących ukształtowaną ostatecznym orzeczeniem. W wyniku jego zastosowania skarżący zostali obciążeni obowiązkiem zwrotu opłaty sądowej, którego zrealizowanie w pełnej wysokości skutkowało wobec spółki P S.A. w upadłości układowej koniecznością zmiany trybu prowadzonego postępowania na postępowanie likwidacyjne, a wobec spółki P Sp. z o.o. koniecznością złożenia wniosku o upadłość (złożone w związku z wniesioną skargą konstytucyjną pisma skarżących o pilne rozpatrzenie wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia z oraz czerwca 2013 r., sygn. akt Ts 134/13). Jak wielokrotnie wskazywał Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie, niepowołanie konkretnego przepisu w sentencji rozstrzygnięcia sądowego nie przesądza jeszcze o tym, czy stanowił on podstawę wydanego orzeczenia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji (zob. wyroki TK z: 9 października 2001 r., sygn. akt SK 8/00; 17 września 2002 r., sygn. akt SK 35/01; 15 czerwca 2004 r., sygn. akt SK 43/03; 29 kwietnia 2008 r., sygn. akt SK 11/07). Może się tak bowiem zdarzyć, że treść rozstrzygnięcia będzie determinowana normą prawną, która wprost nie została wskazana ani w sentencji, ani w uzasadnieniu ostatecznego rozstrzygnięcia (zob. M. Florczak-Wątor, *Orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego i ich skutki prawne*, Poznań 2006, s. 202).

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że art. 34 ust. 2 u.k.s.c. stanowi podstawę ostatecznego orzeczenia w sprawie skarżących, w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz art. 47 ust. 1 ustawy o TK.

2. Dopuszczalność i celowość rozpoznania skargi konstytucyjnej w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 15 kwietnia 2014 r. (sygn. akt SK 12/13)

2.1. Warunkiem wstępnym merytorycznego rozpatrzenia zarzutów stawianych przez podmiot inicjujący postępowanie w sprawie hierarchicznej kontroli norm jest ustalenie, czy prowadzenie konkretnego postępowania wszczętego przed Trybunałem Konstytucyjnym jest możliwe. Zgodnie z art. 39 ust. 1 ustawy o TK Trybunał Konstytucyjny umarza postępowanie, jeżeli wydanie orzeczenia jest zbędne lub niedopuszczalne; na skutek cofnięcia wniosku, pytania prawnego albo skargi konstytucyjnej lub jeżeli akt normatywny w zakwestionowanym zakresie utracił moc

obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał. Ocena dopuszczalności merytorycznego rozpoznania skargi konstytucyjnej nie kończy się na jej rozpoznaniu wstępnym i rozciąga się na całe postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym. Na każdym etapie niezbędna jest zatem kontrola, czy w danej sprawie nie zachodzi konieczność umorzenia postępowania. Obowiązek umorzenia postępowania przez Trybunał istnieje bowiem w każdej chwili tego postępowania, jeżeli Trybunał stwierdzi wystąpienie jakiegokolwiek ujemnej przesłanki wydania wyroku w sprawie (zob. postanowienia TK z: 28 maja 2003 r., sygn. akt SK 33/02; 6 lipca 2004 r., sygn. akt SK 47/03; 10 stycznia 2005 r., sygn. akt SK 14/02; 10 listopada 2009 r., sygn. akt SK 45/08; 9 lipca 2012 r., sygn. akt SK 19/10; 5 czerwca 2013 r., sygn. akt SK 25/12; 29 stycznia 2014 r., sygn. akt SK 9/12).

2.2. W świetle powyższych ustaleń, w niniejszej sprawie szczególne znaczenie przypisać trzeba wyrokowi Trybunału Konstytucyjnego z 15 kwietnia 2014 r. (sygn. akt SK 12/13), zgodnie z którym art. 34 ust. 2 u.k.s.c. jest niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji. We wspomnianym orzeczeniu Trybunał uznał, że zakwestionowany art. 34 ust. 2 u.k.s.c. narusza prawo dostępu do sądu oraz stanowi zamknięcie drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności i praw. Ponadto art. 34 ust. 2 u.k.s.c. jest niezgodny z art. 78 Konstytucji, ponieważ ustanawia nadmiernie utrudnione warunki wniesienia środka odwoławczego do sądu, jedynie formalnie gwarantując prawo zaskarżenia orzeczenia wydanego w pierwszej instancji. Zdaniem Trybunału o negatywnej ocenie art. 34 ust. 2 u.k.s.c. przesądziło przede wszystkim nieproporcjonalne określenie maksymalnej wysokości opłaty stosunkowej pobieranej od skargi na orzeczenie KIO, gdy dotyczy ona czynności dokonywanych przez zamawiającego po otwarciu ofert. Określoną przez ustawodawcę kwotę 5 000 000 zł Trybunał uznał za arbitralną i nadmiernie wygórowaną.

Zgodnie z art. 190 Konstytucji orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą, są ostateczne i – co do zasady – wchodzi w życie z dniem ogłoszenia (chyba, że Trybunał odroczy termin utraty mocy obowiązującej). W sprawie o sygn. akt SK 12/13, orzekając niekonstytucyjność art. 34 ust. 2 u.k.s.c., sędziowie nie zastosowali klauzuli derogacyjnej, a zatem orzeczenie weszło w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw (tj. 28 kwietnia 2014 r., Dz. U. z 2014 r., poz. 545).

2.3. Postępowanie zainicjowane skargą konstytucyjną w niniejszej sprawie dotyczy tożsamego z powołanym wyroku o sygn. akt SK 12/13 przedmiotu kontroli, jakim jest art. 34 ust. 2 u.k.s.c. Należy zatem rozważyć przesłanki uzasadniające umorzenie postępowania ze względu na zbędność wydania wyroku. Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie nie zachodzi przesłanka *res iudicata*, a to ze względu na brak tożsamości podmiotowej ze sprawą o sygn. akt SK 12/13. Jednak, zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego, brak podstaw do przyjęcia powagi rzeczy osądzonej nie oznacza, że uprzednie rozpoznanie sprawy konstytucyjności określonego przepisu prawnego (normy prawnej) z punktu widzenia tych samych zarzutów może być uznane za prawnie obojętne. Instytucją, która ma na celu zapewnienie stabilizacji sytuacji powstałych w wyniku ostatecznego orzeczenia Trybunału, jest zasada *ne bis in idem* (zob. postanowienia TK z: 28 lipca 2003 r., sygn. akt P 26/02; 22 marca 2005 r., sygn. akt U 4/04; 6 czerwca 2006 r., sygn. akt P 17/06; 28 czerwca 2006 r., sygn. akt SK 25/06; 9 stycznia 2007 r., sygn. akt SK 21/06; 2 września 2008 r., sygn. akt P 61/07; 15 kwietnia 2009 r., sygn. akt SK 44/08; 9 lutego 2010 r., sygn. akt SK 10/09; 7 listopada 2011 r., sygn. akt Ts 329/10). O ile w wypadku zaistnienia przesłanki powagi rzeczy osądzonej Trybunał Konstytucyjny musiałby na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK umorzyć postępowanie jako niedopuszczalne, to w wypadku przesłanki *ne bis in idem* Trybunał dokonuje oceny w kategoriach celowości prowadzenia postępowania i orzekania w kwestii, która została już jednoznacznie i ostatecznie rozstrzygnięta przez ten organ. W takiej sytuacji właściwą podstawą umorzenia postępowania jest zbędność orzekania (art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o TK).

W przedmiotowej skardze konstytucyjnej konsorcjum spółek uczyniło wzorcem kontroli – oprócz występujących w tym charakterze w sprawie o sygn. akt SK 12/13 art. 45 ust. 1, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji – także art. 64 ust. 1 Konstytucji. Niezależnie od tej różnicy, uprzednie stwierdzenie niezgodności z Konstytucją zakwestionowanego przepisu czyni ponowne rozpoznawanie tej samej kwestii zbędnym. W takiej sytuacji osiągnięty zostaje bowiem podstawowy cel postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, jakim jest wyeliminowanie z porządku prawnego stanu niezgodności z Konstytucją. Nie ma wówczas znaczenia fakt wskazania nowych, obok lub zamiast będących już podstawą orzeczenia niekonstytucyjności,

wzorców kontroli. Trybunał, stwierdzając niekonstytucyjność przepisu prawnego w oparciu o jeden z wzorców kontroli, dokonuje jego eliminacji z porządku prawnego (bądź też wskazuje brak unormowania, bez którego, ze względu na naturę objętej aktem regulacji, powstaje stan budzący zastrzeżenia natury konstytucyjnej). W takim stanie rzeczy nie ma znaczenia to, czy mogły istnieć jeszcze inne podstawy do stwierdzenia jego niekonstytucyjności, dochodzi wszak do całkowitej derogacji określonego w orzeczeniu zakresu wadliwego przepisu (zob. postanowienia TK z: 3 listopada 2001 r., sygn. akt SK 3/01; 28 lipca 2003 r., sygn. akt P 26/02; 27 marca 2007 r., sygn. akt SK 3/05). Wskazanie nowych wzorców kontroli mogłoby mieć znaczenie jedynie w przypadku, gdyby w sprawie o sygn. akt SK 12/13 w ramach wytyczonych skargą konstytucyjną orzeczona została zgodność z Konstytucją kwestionowanego art. 34 ust. 2 u.k.s.c. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca.

2.4. Biorąc powyższe pod uwagę, Sejm wnosi o **umorzenie postępowania** w niniejszej sprawie, na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, ze względu na zbędność wydania wyroku.

MARSZAŁEK SEJMU

Ewa Kopacz